

heroica vila, l' Ajuntament acordà fer notable aqueix fet empostrant una lápida en lo punt mes alt qu' arribà l' aigua. En aquella s' hi llegendia «Hasta aqui llegó el agua. 1800» Mes com la mateixa fou colocada á quatre ó cinch passos de terra, la major part d' el any quedaba bruta, y com casi may se podia lleir bé, l' Ajuntament determiná, ya que debia ser ben neta per poderse veure be, trasladarla ab altre sítí en que no la poguessin embrutá. Passaren alguns dias en reflexió y com s' hagues proposat que la millor lloch era la part superior del campaná, alli la colcoren. De modo que en lo suchsesiu qualsevol que lleixi aquella, se creurá fundadament que l' aigua arribá fins al punt mes alt del campaná.

IX.
UNA SESSIÓ DE L' AJUNTAMENT.

Havent succehit en una de las sessions que celebra l' Ajuntament de l' immortal vila una votació en papeletas, observá lo president que algun llustre conseljal havia votat dos vegadas, per lo que despres de la votació l' hi semblá hi havia un vot mes. Altre regidor contá personalment 'ls assistents y també convingué qu' era un menos del que resultaba l' escrutini verificat anteriorment. Tornaren á votá y altingueren igual resultat que 'l primé, aixó es, un vot mes de cuan se contaren d' un á un. Aixís passaren alguna estona contant y descontantse fins que un qu' encara no havia pres part á cap votació proposa un medi per cerciorarse de la veritat. Se retirá del saló y á poch rato presentá una *banya de bou* y demana tot enfadat que los que hagesin pres part en la votació, hi enfonsessin lo dit perque d' aquesta manera resultaria tants furats tants vots. Se aprobá ab entussiasme y comensá ell, seguint los demés, vinguent allavors en coneixement que cuan se contaren d' un á un, sempre s' olvidaban de contarse ell mateix.

LO RELLOTJE DE 'N MATEU.

Havent determinat fé un rellotje de sol perque fos vist per los ciutadans, encarregaren del trevall á un reputat pintó, lo cual s' hi mira moltíssim per fer ho fé y com hi posá per adorno algunas figuras de bastant merit artístich, lo regidor Mateu presentá una proposició en que 's proposaba fer una teulada sobre dit rellotje perque la pluja no alterés aquellas pinturas y aixís ho feren al punt. Mes un cop acabada la dita teulada lo rellotje no senyalá ya mes l' hora y en efecte no podia succehi altre cosa per la rahó de que la teulada impedia que lo sol s' hi acostés. Allavors y un cop treta, es vritat, que la alteraba las pinturas, pero en cambi senyalá l' hora qu' era per lo que s' havia fet dit rellotje.

RHABBY BIFFSTECBS.

PREMI DE UN DISTINTIU CLÀSSICH

ofert per En Miraneyas.

ADJUDICAT ALS HUMORÍSTICHS

QUÉNTOS DE MATARÓ

Y si, lector, dijeres ser jumento
como me lo contaron te lo cuento.
Espronceda.

L' ÁGUILA.

Habént de celebrar una gran festa, l' historich poble de Mataró, l' Ajuntament acordá fer una colossal *águila* que debía ser l' alegria de totes aquellas personas que esperan ab entusiasme la sortida, no sols dels gegants y nanos; sino també de las trampas, mula, mulassa y altres *insectes* com aqueixos. Per ferla, no reparáren en los cuantiosos gastos que aquella ocasionaba, y alli hont debía ser construida era un magnífich saló de aquells en que lo sostre es molt elevat.

Se empleá per ella molt temps y la veritat un cop llesta; era cosa de veurer per lo treball que hi havia. Com va ser dirijida per l'arquitecte del Ajuntament, sigué molt visitada avans de la festa per totes las corporacions civils y militars del poble, las quals convingueren qu' encara podia esser molt mes grandiosa tota vegada que encara no arribaba bé en lo sostre y com que sobranan medis per ferho, acceptáren eixa proposició. Vingué 'l dia de la festa y quan se habian reunit en son rededor d' aquella casa un numero infinit de personas il·lustradas y no il·lustradas, gent petita y gent gran, joves y vells homes y donas, finalment tot lo poble de Mataró, y observaren ab gran sorpresa que 'l traurer 'l águila de dins del saló li era impossible sortir per la porta, perquè aqueixa era moltissim mes petita. Allavors tothom al rebre la fatal noticia; se disolgueren esclamant:

ADVERTENCIAS.

Recomaném á nostres corresponsals que á la major breuetat se serveixin enviar l' import dels periódichs que se 'ls han remés á fi de posar corrent nostre administració ab la marxa del periódich.

Lo folletí hont publiquem tot lo premiat en lo humorístich certámen de *Lo Niu Guerrero*, comensá en lo número 8.

BARCELONA.

MICH PAU: Rebuda la teva fetxada en eixa de Paris y enterat de son contingut grat per molts conceptes, passo á dirte lo que segueix.

Molt me plau ta resolució de veni á fer una visita á la ciutat dels *comptes* (mes que dels recibos) puig aixís podrás convénset per *los propis ulls* de sas bellas que no son pocas, atesos los adelantos del present segle.

Grans son los monuments erigits á l' industria que be ho demostran las empinadas xumaneyas llensant sos plomeralls al ayre com si anessen á reconciliar-se ab Deu per demostrar que l' treball es la primera virtut.

En quant á la part marítima tindrás lo goitj de veure nostre port que nostres autoritats marítimes tenen á be lo no acabar may per ditxa de los presents y abmiració de nostres *veniders*.

Respecte á bellas arts, son molts los artistes que *alberga* nostra ciutat, mes molt poca la ostentació que fa de sas obras, perque desenganyat en los paissos del *tant per cent*, sos monuments son las fábricas y los edificis bursátiles y la mi-

llor prova de aixó es que quan ve un estrangé sols sabem portarlo en la *Marítima* y en la *fábrica* de los *Bulllons*, es á di ferro, per demostrá que som gent de pes; y cotó y llana per que 'n tenim, no obstant per fer véurer mes lo anti-artístichs que som te diré que per museos de esculturas antigas possehim uns subterranis foscos y plens de tranyinas y un pati ahont tothom te dret de entrarhi, sens que ningú 'l vigili per si te á be malmetre lo que primé se li presenti, tot aixó unit á unas cuantas estátuas de molt mal gust sa majoria y poch notables las altres, es lo que tanca nostra ciutat respecte á estatuaría.

De pintura si be tenim obras envejables com son los cuadros de la vida de san Francisco de nostre immortal Viladomat, y algunas altres, la major part dels barcelonins no 'n tenen coneixement, puig careixent de museos tenen que estar colocats á la escola de Bellas Arts ahont sols poden admirarlos los professors y 'ls deixebles, es á dir los artistes.

En quan á edificis poch son los notables, molts los que no ho son entre aquets ultims lo que es detestable per molts conceptes me refereixo á la casa de la ciutat decorat son frontis per quatre grans columnas tan robustas *con las ideas* del arquitecto que las concebi; y colocadas en dugas ornacinas laterals: á la porta dugas estátuas que per lo rotul de son *plinto* sabem que son don Jaume I y Joan de Fivaller lo altre: no per sa grandesa cada cop que las veitj me sembla que Fivaller diu á don Jaume sembla que cauhen gotas parant la ma; y aquet li contesta signant ab lo dit la porta, fique'ms á dins.

Moltas foran las cosas en que 't podria enterá per no ferme llarch aquí 't remeto lo meu judici (sense que ho sapiga en Pujadas).

Respecte als barcelonins te faij publich per coneixement de mos conciutadans dels quals espero que ab lo temps sabran ferne digne aquesta ciutat de las demes de Europa.

Disposa de ton amich y servidor

MIRANEYAS.

L' HOME.

XIII.

LA ESQUENA.

árbaro de mí!! Sols al pensar ab la *esquena*, m' agafa *galvana* y l' os *bertran*, permaneceix en-supit repapat en un silló de boga antich, que potsé 's recorda de 'l *Barbé* de 'l *Portal Nou*.

Tal vegada la influencia admosférica, m' ha penetrat dins la columna vertebral, que no ignorarán los lectors que es un lligament d' ossos que partint de las caderas va á trovar lo fi en lo cap, y que s' en diu *médula espinal*.

Aqueixa ossamenta ajudada per las costellas que formant un arch van á juntarse en lo *esternó*, forma lo que vulgarment s' en diu *esquena*.

Francament estich de tan mal humor que si no fos pe 'l compromís de omplir aqueixas ratlles, *tocaria l' esquena* del directó d' un setmanari que fa *eco* en Sans, que per la poca atenció de los seus escrits ho mereix, puig que 's coneix son fets á cops d' *esquena*, y que fora mes bó pera portar sella ó bast que no la roba ab que lo cos humá cubreix sas formas.

Y are que dich de aqueix directó; també posaria una *sarria* á las *esquenas* d' uns quans redactors, que fan gargots en un tros de paper anomenat *La Papallona*, pero com que no vull rebaixarme ocupantme de semblants *eminencias*, ab lo permís de vostés tornaré á entrar en lo meu assumpto.

Si senyors, la *esquena* es lo llibre ahont tots generalment portem impresas las alagadoras *bastonadas*, que los nostres pares per acariciar-nos, hi han estampat en premi de las nostres travesuras.

Generalment los homes calmosos tot se ho ti-

— 50 —

ab indignació. ¡Ya ho podian veurer cuant la feyan que no sortiria per la porta!

II.

LO GENERAL MINA.

Cuant n' era capitá general de Catalunya l' Marques de Mina, durant la guerra dels matines, en lo any 1849, dit general obligá als pobles de la provincia de Barcelona á que tots costeigessen un cert número de soldats ó l' armament, ó be lo seu import de 40,000 bayonetas, la célebre é imortal Mataró digué que pagaria las vainas de las mateixas. Aixís ho feren y en la factura que 'l Ajuntament enviá al general quant aquest la demaná, contaban las textuales paraulas.

«Por 40,000 vainas dadas al general 3.500 pesetas.»

A lo que respongué lo general sorprés de tal noticia y tornant la factura:

—Que la redactessin millor pues l' hi havia impresionat molt al saber que un sol Ajuntament hagués dat tantas bainas á un general sent aixís que d' aixó ell ne podria donar á tothom que ho demanés.

III.

LAS CANDELAS DE SEU.

Un cert dia habent fet un pedido á Barcelona de un número bastant considerable de candelas, posaren dins la carta la paraula *urgente*, lo que 'l ceré cumplint lo seu encàrrech sens esperá la marxa del tren, las hi enviá en un carro. Va esser uns dels dias que va plourer per la mórt de Deu y durant la travessia, com es natural, s' humitejaren ditas candelas las quals vistas per lo senyó rector del poble y tement que tardessen molt temps en assecarse, disposá que las col-loquessen dins d' un forn y aixís ho feren. Poch rató després y á l' hora de necessitarlas se sorprengueren perqué ni tant sols los restos quedaban de lo que poch antes hagueren fet gran funció. ¡Trist recort d' un molt heroich rector!

IV.

LO TABERNACLE DE LAS PATRONAS.

Una de las festas principals que se celebran en la il-lustrada vila de Mataró, es aquella professó de las Santas que te lloch lo dia 27 de Juliol de tots los anys. Una vegada cuan arreglaban lo tabernacle de las patronas, volgueren que fos mes esplendent col-locant hi als quatre anguls del mateix, quatre angelets vius per lo que buscaren los corresponents noyets ben hermosos que col-locats en una especie de gabia, feyan l' efecte d' angels. Encara no habian arribat á la meytat de la carrera senyalada, dos de ells esclamaren:

¡Que volian baixar! En lo precis moment en que s' habian posat devant d' una de las capellas construidas al efecte y en que l' esco-

— 51 —

lania cantant acababa de pronunciar la paraula *Mare* contestada per aquells angelets de ¡Caca! ¡caca!

V.

'L PINTÓ XARIPI.

Tenintse que pintar en certa botiga un retol que digués «Aqui se dá razon de una casa»—Lo pintó després de tirá mil ratillas y posá midas, observá que l' espay era tant petit que quant havia posat «Aqui se dá» no li capigué res mes. Tot enguniós lo pintó per lo que faltaba, aná á troba l' amo de la botiga y li esplicá, responentli—Be, deixiu está aixís, si volen saber mes, qu' entrin—De modo que ab llettras de pam s' hi llejeix—«Aqui se dá».

VI.

LA MARE DE DEU D'AGOST.

Los obrers de la iglesia de Mataró, encarregaren á cert doradó de la ciutat dels Comptes; que fes una magnífica Mare de Deu d' Agost, l' qual hi empleá aqueix tota sa sabiduria per sortir airós de la obra. Un cop llesta, ell mateix la colocá dins lo vagó, y com aijeguda ocupaba molt de puesto y en atenció als demes equipatjes qu' hi havia, determiná colocarla á un racó dreta, pues que creya, la posarian ajeada aixís que arribaria á Mataró. Mes fou tot lo contrari: los obrers, qu' en professó aguardaban l' tren, sorpresos de veure la Mare de Deu dreta, malehiren al afamat dauradó y sosprenen aquella professó, la tornaren á Barcelona, dihentli «que la volian ajeada y no dreta». Atmiranse lo doradó d' aquellas inteligencias, aguardá uns cuants dias, per torná la mateixa Verge, y posant 'la allavors ben ajeada, fou felicitat ab entussiasme per haber comprés lo seu pensament.

VII.

LAS BANYAS.

En l' arrabal de Mataró s' hi estava un manescal, ferré ó albeitar, que per ferrá los matxos no sabia ahont lligarlos, per lo que resolgué posar á la paret unas cuantas *banyas de bou*, colocadas de tal modo que feyan l' mateix servey que 'ls ganxos apropiats per lligar á tals animals. Un personatge que visitaba la ciutat y passá per aquell carré, se sorprengué l' veurer tal disposició á lo qual l' autor d' aquell treball li digué: «Tot ha sortit de mon cap, senyor» es, dir que las *banyas de bou* habian sortit del cap del manescal de Mataró.

VIII.

LA INUNDACIÓ.

Havent succehit un aiguat en lo qual fou precis fer grans sacrificis per salvar d' aquella inundació la mitat d' els habitants de la

ran a la esquena, y per aixó fan tants anys de vida. Desde avuy endevant vull fer lo mateix, y comenso desd' are per tirarmhi totas las aberracions biliosas, que certs aprenents escriptors, han procurat tirar demunt d' aqueix setmanari.

Jo soch així, a cada hu lo seu, al neci lo que's del neci. Vull posarme tranquil! Potser aixís me tornaré mes rodanzó.

Per are ningú, may me ha fet *esqueneta*. Molts hi ha que sols pera adquirir lo que desitxan fan papers humillants, y blincan la *carcanada*.

Res me fá que de part darrera s' ocupin de mí, puig de *destrús a tothom fan banyas*, y de aqueix modo sols hi fereix lo cobart.

En aqueix mon es precis anar ab la *esquena dreta*, y son molts que la portan *torta*. Alguns hi ha que encare no 'ls han tret lo *xanqué de la esquena*, altres que véuhen un jep a la *esquena* de 'ls altres y no lo *calvari* qu' ells portan, y aixís es lo mon!

No totas las *esquenas* ténen igual sort, puig ni ha que pobres han de estar inclinadas tot lo dia pera guanyar lo pá per la familia, y altres que sols estánse *repapadas* a certas horas, guanyan ab un dia lo que aquellas no poden guanyar en una setmana. ¡Condicions miserables de la vida de 'l home!

Molts també ni ha que la seva fortuna la deuen solament a la *esquena*; los gimnástichs no podrian sens ella fer mil evolucions y planxas y per lo tant lluhir sas habilitats artísticas.

Quan se fa mes ús de la *esquena* es quan som noys. ¡Qué grats recorts invadeixen are mos pensaments! Me sembla que 'm veix jugant a *caball fort*, saltant a la *carcanada* d' un altre ballet, que ab la sacudida de 'l meu pes, cau de nassos produhinse una hemorragia! Encare 'm recordo, de 'ls tantos que 'm costá la *esquena* jugant a *romamí*....! *romamá*...., y a *carn y peix*....! ¡Qui pogués tornarhi! Oh hermosos temps que passen pera no tornar mes!

Pero que dimontri! Vostés me dispensarán que faigi punt final, perque avuy no tinch gaire bon dia, y me acaban de tirar demunt lo escriptori l' *Eco de Sans*, que al véure 'l sols me fá venir ganas de passar la porta de la redacció, pera donar una forta estirada d' *esquena* que ja comensa a ferme dolor de estar inclinada de escriurer.

Ab aixó estimats lectors hasta un altre dia y no rigueu a la meua *esquena*.

VICENS BARUTA Y VALLS.

FESTAS Y DOLS.

Amich Lol: prou me demanas que 't fassi versos, a doll, celebrantse las grans festas que 's preparan dintre poch.

Mes en que vulgui complaurent me 's impossible del tot.

No puch parlarte de festas com voldria ab pler y goig, per que s' hi oposa una cosa... no sabs quina? que tinch cor.

Com vols que 'n que senti grallas y veji archs y llums y flors y els gegants fins m' entrebanquin y veji castells de focs puga olvidar a mils pares bons y honrats treballadors, que un bossi de pa no tenen pera los fills de son cor?

La industria jau abatuda lo comers ferit de mort efecte de 'ls grans gravámens que 'ns regala la nació.

Pregunta inquireix, observa nostra present situació y digam si estem per firas per festas gustos y jochs.

Sabs com voldria las festas que 's celebressin Oriol?

Donant tot l' any a la industria fort foment y protecció.

Cuand á nostra agricultura se donés iupuls grandíós y las terras catalanas fossin enveja del mon.

Cuand la instrucció esparramantse fes ferminar en los fronts ideas sols d' adelanto de *progrés de pau y amor*

y aixís fentho d' aquet modo en lloch de castells de foc que com fum al dissiparse no deixan ni un sol recort en lloch d' embelats y galas y de corridas de bous veurian brillar la industria veurian exposicions hont dexarian sens dubte ben sentat lo pabelló y al parlar de Catalunya de Espanya el milló tresor, d' altre modo 'ns mirarian totas las altres nacions.... dispensam si 'm descantello. Ja no 'm recordaba... Adios no 'm demanis may mes versos Adeu Lol conservat bó.

NARCIS CAPMANY Y PAHISA.

¡POBRE GENT!

La major part del número 10 de aquet *paperot* que 'ls *ignocents* ne diuen *La Papallona*, es plé de *burros* y *Ases* y altres *animaladas clássicas* de un imbécil setmanari, que no mes sab repetir, *sense solta*, lo que 'l hi déyam *ab mes justicia* en nostre número anterior.

Figúrintse que qui 'ns critica inserta un *eJemple*, que comensa: *em reproduit* etc. (estalviant la H) Ademés nosaltres que no *Hem reproduhit* cap *eJemple*, veyém que inserta un sonet (?) dirigit a n' en Gestus, que ni á prechs nostres ha volgut donarli la importancia de una contesta seva, ahont ni ha versos *ende-cassilabs* com aquest:

pues sols has lograt fer com los ases.

Si vostés saben fe sonets y tenen una *silaba*, fassin lo favor de donarla per servir de *crossa* a n' aquest vers *coix*.

Per lo tant, ab uns *noys* tant pobres, es pecat ficarshi; quedin lliures donchs, esbravintse en omplir son *mamarratxo* ab sas *bestiesas*, ben segurs de que no contestarem tan estensos puig ni mereixen tanta honra, ni tenim lo periódich per omplirho ab cosas de *tan poch interés* com es lo dirnos *burros* a nosaltres, los qui ho son verdaderament; puig, que poch costaria de dir *burro* al mateix Quevedo, mentres que 'l públich observaria sos escrits y 'ls del *imbécil* que 'l hi digués, per haberli dit ell primer.

Ab aixó, *Papalloners*, esteu ben llestos.

GACETA DE BARCELONA.

Sentim de totas veras lo nou percance de nostre colega desitjantli que surti en be del apelat recurs de cassació.

LA GRESCA.

Aixís 's titula un nou almanach catalá que dintre de pochos dias veurá la llum pública. Sabem que lo fan joves de molt bon humor.

PERIÓDICHS.

Cada setmana rebem novas y agradables visitas. Aqueixa nos han visitat *El Bien Publico*, de Tortosa que 's publica los dijous y diumenges y el *Anonces-Journal* de Constantinopla, que surt cada dimecres y dissapte.

A tan amables visitants no poden de menos que corespondrer de igual manera.

FESTAS.

Ademés de los *Xiquets de Valls*, diu lo *Programa de las festas*, que hi haurá los *Xiquets de Barcelona*; pero á nosaltres nos sembla que serán tan *xiquets*, que no 's veuran tant *alls* com los de Valls.

SIGLE XIX.

Durant las festas hi haurá exposicions de bellas arts y *exposicions* de toreros.

A la de bellas arts no 's pagarà y no hi haurá la gent de la de *toreros*, que será pagant 12 rals.

LLIBRES NOUS.

Havém rebut elegantment impresa la comedia catalana en un acte y en vers, estrenada en lo teatre de Palamós; *Al vol!* original de nostre colaborador En Valenti Julivert.

L' hi agrahim la galanteria y 'l felicitem per son progrés literari.

CONVENIM.

Agrahim al periódich *El Porvenir de Sans* el habernos copiat l' article de la *fiesta literaria* de aquell poble y *convenim* en lo que 'ns diu respecte á las equivocadas apreciaciones que molts s' han creat respecte á la població nomenada.

¡THIERS!

Lo célebre president de la *República francesa* Mr. Thiers, ha mort.

Diuen que al morir *no va dir res*; es clar, bes' habia de despedir a la *francesa*!...

¡PLANU D' UN PRES!

Sens fer mal á cap persona ni robar ni estafar res, fa dos anys que 'm trobo pres per no tindre qui m' abona Confundit entre canalla que may calla

parlant de crims tot lo dia, prefereixo á tal estat, se enterrát per no viure ab gent impia. —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo si no tens res!!

Rodeijat de murs y reixas y de severs vijilants que no tenen res de sans puig que 's burlan de mas queixas. Dormir mal y en una cuadra com un lladre d' aquells mes fassinerosos, y menjá un ranxo passat mal cuinat

que ni sols serveix pe 'ls gosos. —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo si no tens res!!

Ni hi há per fér un desatino al véurem ple de grillons, des del coll fins als talons Com si fós un asesino.

¡Mes que impórtan las cadenas ni las penas

que fá dos anys que sufréixo? res, ni tampoch un diné, per que se

que ignocentament pateixo. —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo si tens res!!

Dos anys que mos ulls no páran de plorar de dia y nit, y que tinch lo cor partit per que ab un pillo 'm compáran. Si criminal me trobáva, me mataba,

mes avuy ja es altre cosa y no estaria prudent, só ignocent,

y l' ignocencia es preciosa, —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo sino tens res!!

Já m' ha oblidat p are y mare, ja mos jermans m' han deixát, ja 'ls meus amichs s' han cansát per que 'ls faig baixár la cara. Mentres que tothom ignora

vinirá hora que vaurán que la meua honra es tan pura com lo sol

si Deu vol, y que l' escláu no 's deshonra, —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo si no tens res!!

¡Que s' haurá fet de m' aymia en dos anys d' esclavitut?

¡de quin médi s' ha valgut per oblidá á qui volia?

Casi be 'm sémbla mentida que ma vida,

en tan poch ella l' estimi, sapiguent que mon amor

naix del cor

per mes que 'l ferro l' oprimi —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo si tens no res!!

Falsa malvada y traidora.

¡no sabs que fénne tals próbas, lo cor y la vida róbas

aquí de veras t' adora? Aixó sols ho fá una dona

poch persona que no s' estima ni aprécia,

y te de ser molt poch viu qui no diu.

qu' á més de ser falsa, es nécia. —¡Pobre pres!

¡Ja 't planyo si no tens res!!

Vaig carregat d'imundicia,
mal vestit y mitj descals,
per culpa d'un home fals
que 'l domina l'avaricia.
Pero la Verje Maria
en un dia
farà que la vritat clara
brilli ab tot son resplendor
y 'l traidor
devant meu, baixà la cara.
—¡Pobre pres!
¡Ja 't planyo si no tens res!!

SALVADOR CORT.

EL ECO DE SANS.

Sense pretendre contestar al indigne articulista que per mostrar qu'es *ningú* no's firma en son article sobre un *periodista* (1) insultant a personas mes respectables qu'ell, aclarém tant sols la calúnnia que 'ns posa d'haber insultat al Jurat del certámen de Sans quan es ben al contrari, puig tant es lo respecte que 'ns mereixen los dignes senyors Pitarra, Blanch y Aulestia que fins nos estranya que s' emboliquessen ab *canalla* com lo senyor Laporta y demés redactors del *Eco de Sans* que avans que fe articles han d'anar a estudi, al mateix temps per aprendre la *urbanitat*.

NOVA FERA.

Un que va anar a veurer la colecció de feras va dir.

—Mr. Bidell aquí l'hi falta una *nova fera*.

—Quina es? contestà ell.

—La *sogra*.

A lo que contestà Bidell:

—May l'he conegut, *grat sia à Deu*.

GANGA.

Per las festas de la Mercè ja pot ser valdrà 10 cuartos lo café que fins ara ha valgut un ral:
D' aixó 'n diuhén lo *Progrés*!

Olé.

VEURÉM.

D' aquí a sant Andreu hi anirà un *tramvia de vapor*; primer en Espanya.

Creyém que se inaugurarà per las festas de la Mercè.

Si 'l de *vapor* fa com lo de cavalls que 's desvia a cada pas, moltes personas perillan.

FÁBULA HISTÓRICA.

LAS DUGAS COTORRAS.

Al passeig de Sant Joan,
hi havia una cotorra
que tenia 'l cap pelat
(per que va menjar pilota
mentres estava bullint
la escudella dins d' un' olla)
y per xo tothom l' hi diu
la *Pelada*: per camorra.

Cada dia al cel obert
á tothom movia brónca,
y perque no *zarrés* tant
van portarli altre cotorra
que l' hi diuhén la *blanqueta*
per lo *blanch* que te á la vora:
Mes en lloch de fer callar
la *Pelada*, l' altre nova
encare l' hi busca 'l cos
y plegadas esbalotan
á un loro que 's *pinta sol*
per no tornà may resposta.

Si perque una dona calli
feu sortir á un' altre dona
al revés vos sortirà
puig las donas son cotorras
y 'l mateix que 'l loro, sempre,
heu de fé en questions de donas.

GESTUS.

TEATRES.

De aquí endavant respecte á teatres, sols ne parlaré de aquells ahont s' estreni una nova producció, pera abreviar las revistes y no ser pesats á nostres lectors.

PRINCIPAL.

Preparan mágicas y funcions dramáticas, contant en la companyia á la reputada artista senyora Védia y als senyors Garcia, Mariscal y altres.

LICEO.

Per fi 's queda en Tamagno en la companyia d' ópera, que aviat inaugurarà també sas funcions.

(1) Aixís lo titula.

TEATRE ROMEA.

Avuy dissapte, te lloch la inauguració d' aquest colisseo, y la reputada companyia que dirigeix lo primer actor En Joaquim Garcia Parreño, ab la producció castellana *Los celos*, y una escullida pessa. S' estrenarán dramas dels senyors Pitarra, Ubach, Bordas, Codina y altres.

BON RETIRO.

A benefici de la aplaudida primera actriz senyora Echenique, á qui feren regalos preciosos, s' estrená *Una Noya cullidora*, que fou demanat l' autor per los xistes que conté, encara que molts siguin per efecte de parlar tant ab lo públich, vici ja del autor de la *Com suchcheia moltes vegadas*.

Dimàrs, feu son benefici lo director d' orquesta, senyor Navarro, á qui regalaren una escribania de plata. La senyora Curriols y los senyors Prats, Mollá y Gimenez foren molt aplaudits en la preciosa sarsuela *La Vieja*.

Ja parlarem dels nous estrenos que 's preparan ans de despedirse la companyia que dirigeix lo simpátich actor En Rafel Ribas, que passarà prompte en lo teatre del Circo.

En cambi 's farán obras en aqueix *Bon Retiro*, pera que quedi apropósit per funcionarhi en hivern á qual objecte, lo conegut actor En Manel Panadés, está escullint una bona companyia, habent escriturat ja á la intel·ligenta y primera actriz, donya Ildefonsa Baus.

TIVOLI.

Torna á funcionar la célebre Miss Lurline en los deliciosos jardins de est colisseo.

Dimecres s' estrená *Sin Taula*, de D. Gerardo Blanco, que fou ben rebut per lo molt original y oportú.

A la beneficiada, la senyora Viada, l' hi feren alguns regalos que be mereixia.

NOVETATS.

Acabada la present temporada funcionarà en aquest teatre la companyia de sarsuela que actualment logra omplir lo Tivoli.

ESPANYOL.

Companyia de vers castellá, dirigida per lo reputat actor senyor Valero, reemplaçarà la de sarsuela que hi actuaba fins are.

TEATRE DE LA COMEDIA.

La companyia que dirigeix lo senyor Gutierrez, acaba la contracta á fi del mes present, la recomanem al públich ans que 's despedixi.

No vol dir aixó que 'l teatre quedi tancat, ans al contrari, en la primera festa del próxim mes d' Octubre inaugurarà sas funcions la acreditada societat de *Los Guerrers*, que fins ara habia funcionat en lo Teatre Jovellanos.

Petit era 'l local per la molta concurrencia que arastran sos escullits sócis: principalment los jóves actors senyors Petit, Biosca, Bertran, Enrich, Saurina Brugarolas y altres jóves no menos trempats, que preparan una novetat ja en lo dia de inauguració, y un gust en escullir y desempenyar obras, moltes catalanas, ademes de estrenar algun juguet de algun jóve autor de la *gresca*.

En las tardes dels diumenges, una nova empresa vol presentarhi també nous espectacles sumament humorístichs.

OLIMPO.

La societat *Tirso de Molina*, prompte comensará també á obrir la temporada d' hivern en aquest teatre.

ODEON.

Dissapte próxim, vigília de las firas y festas, se inaugura la temporada d' hivern, preparant també algun estreno.

A ROSARI.

Ja que l' ecstèsia és somni
en eixa vida ilusoria
qui pogües ton duenyo serme
per arribar á la *gloria*!

JULIA CARCASSÓ.

A UNA INGRATA.

Com neuab aytal fredor
marceix tot cuan ella toca:
aixís nina tu ab ta boca
has marcit mon pobre cor.

D' FULANA DE TAL.

QUANTS N' HI HA.

A un jóve dels que volen viure ab l' esquena *drela*, ó siga á la dels companys, sino son geperuts, que fa portar un *gep* al sastre, al sabaté, etc., un á qui habia estafat uns llibres, va dirli.—Tú estudias *medicina*.

—Si: replicà ell, y contestà l' altre.

—Donchs es estrany que no te la beguis per curarte aquest mal que tens de estafar.

Y ell que es un jóve lletg y que l' hi agrada fer *co-medias*, diu:

—Per aixó mateix es que estafo cosas que 'm pugan dar, un remey; per exemple los llibres de un *director de col·legi*, per veure si en ells trovo *bons concells* que m' aparten d' est mal camí.

MAL DIT.

Veyent la *Gallina cega*
com balla 'l baix ab salero
va di 'n Pep: es *ex-bolero*
y pel ball no está de pega.

—Es fals digué resentida
la *nena* del vestit fosch
aper ventura 'l senyor Bosch
ha fet cap *bota* en sa vida?

TOSSINAYRE.

Si *segona repetida*,
per las *total* algun tall
primera que per ta vida
sigui una cuixa de gall.

COMPANY DE 'N LLOSAS.

So *bestia* y so *setmanari*
mes *bestia* que jo mateixa
Qui 'm compra no vol tornari
Y si hi torna ja m' esqueixa.

TOSSINAYRE.

Lo nom d' aquesta senyora y 'l de la Flor natural lo sabrán dissapte próxim si no l' han endevinat.

NOM DE LA FLOR NATURAL

DELS «JOCHS FLORALS» PASSATS.

CA-SI-NO.

NOM DE LA ANTERIOR

REINA DE LA FESTA.

Donya endavinalla PLO-MÁ.

A NOSTRES COLABORADORS.

Habém rebut travalls molt bons y travalls molt dolents; la setmana próxima los distingirém ab *Premi ó Carbassa*.

ALS OBRERS.

Un reputat professor ensenya de llegir y escriure, aritmética y demés classes de 1.ª y 2.ª ensenyanza: de 8 á 10 del vespre, per poch preu.

S' informa en la Redacció d' aquest setmanari, carrer de la Riera Alta, 11, baixos, imprenta.

SE VEN

Una barberia en un bon punt del *Ensanche*, informarán en la redacció d' est setmanari, Riera Alta, 11, baixos, imprenta.

Secretaria: RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA.

Barcelona: Estampa de Pere Casanovas y C.ª Riera Alta, 11.